

Hồi Thứ Chín

SÁT KHÍ ĐÊM KHUYA

T oàn Tri Tử nói:

– Đúng vậy, lão phu và Trúc Lâm khách là bạn tâm giao.

Đinh Hạo nóng lòng sốt ruột nói:

– Lão có thể phụng cáo tung tích của ông ta.

– Người tìm y quả thật chỉ là làm sáng tỏ thân thế người chăng?

– Đúng như thế.

– Ta nói thật cho người biết tuy rằng ta không chắc chắn nắm vững trú xứ của Trúc Lâm khách nhưng ta có thể giới thiệu cho người một nhân vật có thể làm thỏa mãn vấn đề người hỏi.

– Ai?

– Nhất bán, nhất bán (một nửa) ông này làm bất cứ việc gì đều là nhất bán, cho nên bạn bè võ lâm tặng ông cái danh hiệu là Bán Bán Tẩu.

Đinh Hạo không khỏi ngạc nhiên, quả thật ở chốn võ lâm không có sự kiên lạ lùng nào mà chẳng có, người võ lâm nói năng thường là trọn vẹn, còn chắc ông này làm việc được nửa phần thì ngưng? Toàn Tri Tử giới thiệu mình đi tìm y để hỏi thăm tung tích Trúc Lâm khách y cũng sẽ bán phần một nửa tương cáo há không hỏng việc sao. ý nghĩ vừa thoáng qua lại nói:

– Tại hạ đi tìm y chỉ hỏi được một nửa thì sao?

– Thật dễ dàng, dĩ kỳ nhân chi đạo trị kỳ nhân, chỉ cần người đối xử với ta thế nào ta đối xử với người thế ấy. Người cũng “Nhất bán” nửa phần mà hỏi y.

Đinh Hạo thông minh tuyệt đỉnh, nhất điểm liền chợt hiểu, mỉm cười nói:

– Tại hạ hiểu rồi. Phải đi đâu mới tìm được Bán Bán Tẩu.

– Người đến Nhữ Châu thành ngoại, có một ngôi đế miếu hương khói náo nhiệt, y đang coi bói xem tướng ở ngay cổng miếu ấy.

– Đa tạ sự chỉ giáo, tại hạ sẽ cố gắng tìm gặp Lãnh Diện Thần Ni để các hạ sẽ được tự do.

– Tốt lắm, lão phu chờ đợi tin lành của người, ra khỏi nơi đây xin người đặt bàn thạch về chỗ cũ lại.

– Xin cáo từ.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá xoay người ra khỏi huyết đạo, đặt bàn thạch về nơi cũ trước kia.

Ngẩng đầu nhìn xem, mặt trời lặn về hướng tây, ngọn núi Mang Sơn nằm dưới mây mù như khói.

Đinh Hạo nghĩ thầm: “Trời sắp tối, ta phải về thành”

Bỗng nhiên một bóng người phát phơ lượn tới như bóng quỷ hồn ma, căn cứ thân pháp bay lượn biết ngay công lực thuộc loại thượng thừa.

Đinh Hạo vội vàng nhanh nhẹn phi thân ẩn về phía sau mờ mả.

Trong chớp nhoáng người đó đã đến dừng chân ngay tại chỗ Đinh Hạo vừa đứng lúc nãy.

Bấy giờ chàng có thể nhìn rõ đối phương là một người đàn bà trung niên mỹ lệ như hoan, luôn luôn đảo mắt nhìn ra xung quanh, hình như đang chờ đợi người nào.

Màn đêm từ từ phủ xuống, bầu trời tối đen, khung cảnh lạnh lẽ càng trở nên âm u.

Thiếu phụ đó có vẻ nóng ruột bức bối.

– Giờ này còn chưa đến, chết mất hồn rồi.

Một câm thanh đinh tai nói:

– Đại muội tử, người chửi ta chẳng?

Dứt lời một ông lão áo xám tro, từ một ngõ khác phi thân chạy tới.

Thiếu phụ diễm kiều yêu kiều nũng nịu nói.

– Chờ người thì sao?

Ông lão áo xám tro cười ha hả nói:

– Không dám làm sao cả, thật đáng chửi vậy.

– Vì sao người tới trễ?

– Chỉ trước sau một bước mà.

– Người hẹn ta đến nơi ma quái này có việc gì quan trọng lắm ư?

– Chuyện rất quan trọng.

– Đừng vòng vo tam quốc nữa cứ nói thẳng đi.

Ông lão áo màu xám tro liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói:

– Lãnh Diện Thần Ni chưa chết, em có biết không?

Thiếu phụ diễm kiều rùng mình, thất thanh:

– Thật không, lão yêu ni còn tại thế ư?

– Đúng vậy.

– Ai nói thế.

Hai năm trước Trường Miên Khách chết như thế nào em có biết chẳng?

– Chẳng lẽ y... chết dưới tay Lãnh Diện Thần Ni?

– Không sai.

– Sao anh biết?

– Nửa tháng trước, anh đến Âm Dương Cốc tại Thái Hành Sơn tìm anh em Hắc Bạch Vô Thường, em đoán xem việc ra sao?

Đinh Hạo núp ở sau mộ nghe thật rõ ràng, không khỏi rung mình, hai năm trước đây tại Dục Vương Miếu Lãnh Diện Thần Ni tìm kiếm quái nhân quan tài Trường Miên Khách đó là chính mình mất thấy tai nghe không lẽ Trường Miên Khách không thoát khỏi tay Lãnh Diện Thần Ni. Căn cứ vào sự xưng hô hai người này, chắc đúng là con ma trong Thiên Địa Bát Ma rồi.

Thiếu phụ diễm kiều thất thanh nói:

– Việc ra thế nào?

– Cả hai cùng về châu diêm vương.

– Ạ! Làm thế nào anh biết là Lãnh Diện Thần Ni chứ?

– Toàn thân người chết có lỗ nhỏ như kim châm, ngoài cây phát trần của yêu ni đó ra, còn giải thích thế nào nữa, vả lại có thể giết chết Hắc Bạch Vô Thường ở chốn giang hồ này có được bao nhiêu người?

– Anh... hẹn em đến đây chỉ vì phụng cáo những việc này ư?

– Không sai, kế đó sẽ đến phiên Ngọc Diện Huyền Hồ em vậy...

Đinh Hạo thất kinh té ra ông lão áo xám tro là Thiên Diện Nhân, thiếu phụ ấy là Ngọc Diện Huyền Hồ.

Thiên Diện Nhân trầm kha nói:

– Đại muội tử, Thiên Địa Bát Ma tuy liệt danh chung nhưng mạnh ai nấy hành kỳ đạo, tư lợi tự dụng, bỉ thử đồ kỵ, chắc không bao lâu nữa sẽ bị Lãnh Diện Thần Ni từng người một hủy đi...

– Ý của anh là muốn liên thủ đối kháng phải không?

– Có lẽ muộn rồi.

– Tại sao?

– Độc Tâm Phật tịnh tọa an cư, còn những người kia hành tung bất minh, làm thế nào liên thủ?

– Ngọc Diện Huyền Hồ trầm ngâm một hồi nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?
- Ta... ta không làm vậy được.
- Đại muội tử nếu sợ buồn bã, ngu huynh sẵn sàng hầu hạ em.
- Hà hà nói cả nửa ngày ý của người là vậy, xin lỗi ta không có thì giờ rảnh...
- Đại muội tử đừng hiểu lầm, huynh nói lời thành thật đấy.
- Lời thành thật của người cũng y như gương mặt thiên biến vạn hóa của người vậy.

– Thôi cũng được, bỏ việc này qua một bên, chắc em biết mục đích chính của Lãnh Diện Thần Ni là thế nào rồi chứ?

- Lão muốn thu thời Thạch Vân Kiếm của Ban Nhược Am phải không?
- Anh muốn hỏi em một câu, xin chân thật đối đáp.
- Người muốn hỏi gì?
- Thanh Thạch Vân Kiếm đó hiện giờ ở trong tay người nào?
- Người không lấy thanh kiếm ấy ư?
- Nếu có ta hỏi làm gì nữa?
- Người và ta không lấy kiếm ấy. Trường Miên Khách và Hắc Bạch Vô Thường thì vong mạng, còn lại ba người, người cứ đi hỏi họ.

Thiên Diện Nhân trầm tư một hồi nói:

- Như vậy chúng ta tự lo lấy vậy.

Ngọc Diện Huyền Hồ phát tay nói:

- Hãy khoan.
- Đại muội tử còn lời gì phải nói?
- Người biết ta đến Lạc Dương làm gì chẳng?
- Không đoán biết nổi, thì muội cứ nói ra.
- Ta đến đây thăm viếng một người bạn cũ để thanh toán món nợ năm xưa...
- Ai?
- Thảm Bá Vạn, phú ông giàu có một vùng.
- Vậy... thì huynh không hiểu nổi rồi, đại muội tử cùng phú ông đó nợ nần thế nào?
- Người có biết Thảm Bá Vạn là ai chẳng?
- Thảm Bá Vạn là Thảm Bá Vạn, chứ còn là ai nữa.
- Hẳn chính là Yên Vân Khách Thảm Cang từng xưng bá ở chốn quan đông

năm xưa, hiện giờ cải dạng là Thẩm Bá Vạn, ta tìm y cả mười năm trời mới tìm gặp.

– Yên Vân Khách Thẩm Cang?

– Đúng vậy.

– Đinh Hạo tinh thần hăng hái, trong đơn danh sách liệt khai của sư phụ có đại danh Yên Vân Khách Thẩm Cang, không ngờ ngẫu nhiên tại đây được tin, thế thì có lẽ hẳn là người thứ nhất mình phải thăm viếng.

Thiên Diện Nhân vỗ tay cái bốp nói:

– Ta hiểu rồi, bạn thân của muội là Phấn Diện Tú Sĩ từng chết dưới tay hấn.

– Người bằng lòng cùng ta đi một chuyến này?

– Em sợ đối phó không nổi hấn?

– Không phải vậy, ta sợ hấn trốn thoát.

– Bao giờ đi?

– Đi ngay bây giờ.

– Vậy chúng ta đi ngay.

Thình lình trong bóng tối vang lên một âm thanh âm trầm mà có sức.

– Không dám làm nhọc chân nhị vị, Thẩm mỗ đến đây xin thọ giáo vậy.

Ngọc Diện Huyền Hồ và Thiên Diện Nhân nhìn nhau, hai người thuộc diện ma đầu nhất lưu, nhưng cả kinh không kém, đối phương đến gần như thế mà mình không hay biết gì, hành tung đã lọt vào tay đối phương, coi như đã thua người ta keo đầu.

Đinh Hạo ở trong bóng tối đã sớm chú ý bóng người di động nhưng hấn lại không ngờ người mà lưỡng ma muốn tìm lại chủ động tìm tới.

Ngọc Diện Huyền Hồ lạnh lùng hét:

– Họ Thẩm kia hãy ra đây.

Một bóng người từ cái u đất phía sau nhảy ra, chậm chậm tiến tới, dừng lại chỗ cách lưỡng ma chừng ba trượng.

Đinh Hạo vận khởi chân lực nhìn xem liền ngơ ngác. Người vừa xuất hiện này mình mặc áo đen râu tóc lẫn lộn niên kỷ vào khoảng sáu mươi, lão ta chính là ông lão đã cứu sống mạng mình cách hai năm trước kia, nếu không nhờ lão dù mình không làm mồi cho lang sói thì cũng đã trọng thương mà chết.

Lão chính là Yên Vân Khách Thẩm Cang, thật là một việc không thể ngờ được.

Lão là một trong kẻ thù tham gia liên thủ tấn công sư phụ năm xưa, danh sách

liệt khai của sư phụ giao phó có đại danh của lão, tuân theo sứ mệnh, nhẹ thì phải phế đi võ công của lão.

Nhưng, lão là ân nhân cứu mạng mình, không có lão thì mình chẳng có ngày hôm nay.

Đại trưởng phu ân oán phân minh, làm sao bây giờ?

Sư mệnh bất khả từ.

Đại ân cứu mạng không thể không báo đáp.

...

Yên Vân Khách cười ha há nói:

– Phương Tiểu Ngọc, không gặp mặt đã mười năm phong thái người vẫn như xưa.

Ngọc Diện Huyền Hồ tăng hắng một cái nói:

– Thấm Cang phí lời vô ích, mi biết mục đích ta tìm mi chứ gì?

Yên Vân Khách Thấm Cang thản nhiên nhìn Thiên Diện Nhân nói:

– Đêm nay có phải là bản lại diện mục của các hạ.

Thiên Diện Nhân cười nham hiểm nói:

– Chính thị, họ Thấm mi trước khi nhắm mắt được trông thấy chân diện mục của ta, quả không uống sống kiếp này.

– Chẳng biết xấu hổ phân lượng Thiên Diện Nhân người được bao nhiêu mà tự hào thế?

– Thiên Diện Nhân căm phẫn nói:

– Thấm Cang, ta sẽ cho mi bài học thử nào.

– Các hạ chỉ trợ lực giúp người hay...

– Muốn hiểu sao cũng được.

– Tại hạ rất mong các hạ đừng xen vào thị phi này.

– Mi sợ ư?

– Ta nào sợ ai.

Ngọc Diện Huyền Hồ khó chịu hét to:

– Họ Thấm kia, bây giờ tính sao?

Yên Vân Khách Thấm Cang xoay người lại, trầm ngâm nói:

– Theo người muốn tính sao?

– Thiếu nợ trả tiền, thiếu mạng đền mạng.

– Phương Tiểu Ngọc, sự kiện này... theo ta bỏ qua cho rồi.

– Nói sao? Bỏ qua ư? Há há, bỏ qua dễ dàng như vậy được ư?

– Nói cho đúng ra Phương Tiểu Ngọc người kinh lịch khá nhiều, hà tất để ý tên Phấn Diện Tú Sĩ..

– Đồ khỉ! Nói bậy.

– Đừng mở miệng mắng người! Họ Thắm ta nói một là một, năm xưa ta giết Phấn Diện Tú Sĩ tại vì hắn hiếp dâm lương gia phụ nữ vi phạm võ lâm đại kỵ, như vậy có đáng để người báo thù cho hắn không?

– Họ Thắm kia, dù người có nói đến khô cổ, cũng đừng hòng ta thay đổi ý kiến.

– Nói thế, phải ác đấu một trận ư?

– Đây là ước hẹn chết sống.

– Một mất một còn?

– Đúng vậy.

– Thế thì chúng ta đừng phí phạm thời gian nữa hãy ra tay thôi.

Hai bên ra tay tấn công với nhau bằng những chiêu thức lợi hại vô cùng.

Vù vù, những tiếng chưởng phong và chỉ lực đánh ra làm tung tóe đất đá cả một vòm trời đen ngịt.

Trong nháy mắt hai bên đã giao đấu trên hai mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng nhiên Ngọc Diện Huyền Hồ nhảy tung ra công chiến nhanh như điện xẹt, phát tay áo một cái, đóm sáng lấp lánh bắn về phía Yên Vân Khách Thắm Cang. Yên Vân Khách nhún chân bay bổng lên cao ba trượng, đóm sáng lấp lánh đó quét qua phía dưới theo vòng cung quay lại.

Yên Vân Khách vừa phát phơ hạ xuống, đóm sáng lấp lánh nhanh như cắt phi tới. Yên Vân Khách vội vàng nhảy lùi ra sau vài trượng, quát to một tiếng nói:

– Phương Tiểu Ngọc, người đành phóng xuất nội đơn rồi vậy.

Đinh Hạo nghe nói kinh ngạc, đồn rằng Hồ Tiên đã luyện lâu năm thành kim đơn, con nữ ma đầu này tuy danh hiệu là Huyền Hồ nhưng y là con người, chẳng hay cũng luyện được nội đơn ư...?

Đóm sáng lấp lánh ấy hình như có con mắt vậy, cứ mãi bay lượn rượt theo Yên Vân Khách.

Yên Vân Khách dường như rất sợ hãi vật này, dùng thân pháp nhanh tốc như bóng ma lại một lần nữa lùi ra vài trượng, không đợi đóm sáng ấy bắn tới, hắn nhanh nhẹn nhảy về chỗ cũ lúc nãy.

Thân hình vừa vững thì vật lóng lánh lại trở về bắn tới.

Yên Vân Khách lại nhún mình nghiêng nghiêng bay bổng ra xa độ ba bốn trượng hơn.

Bây giờ Đinh Hạo nhìn rõ rồi, vật óng ánh ấy buộc liền với sợi dây do Ngọc Diện Huyền Hồ khống chế, gần xa, phải trái trên dưới tùy ý điều khiển.

Thân pháp của Yên Vân Khách đã đạt đến cảnh giới huyền không hần lê trên mặt đất, lượn xa hai trượng uốn éo cuốn mình lại bay bổng lên cao, thành linh biến không bán thế hai chưởng mãnh liệt đẩy tới, một luồng kinh phong vù vù những tiếng gió như lời đình hương vào vật óng ánh ấy đọng tới.

Bỗng nghe “Boong” một tiếng nổ vang dữ dội, vật chiếu sáng óng ánh ấy tan thành mảnh vụn rải rác rớt xuống đất bốc lên luồng khói xanh.

Đinh Hạo trông thấy ớn lạnh xương sống, nhủ thầm loại ám khí quá độc ác.

Yên Vân Khách lại phóng mình tới phía trước.

– Hôm nay ta đã mở mắt, lần thứ nhất lãnh giáo Âm Lân Đạn của lão hồ ly người.

Ngọc Diện Huyền Hồ tăng hắng một cái, hai bên lại tiếp tục ác chiến với nhau.

Vài mươi hiệp sau Ngọc Diện Huyền Hồ dần dần xuống thế hạ phong, thủ nhiều hơn công chiêu, xuất thủ đã kém hơn trước nhiều.

Bỗng nhiên Thiên Diện Nhân rút thanh kiếm ra, rảo bước nhảy vào vòng chiến.

Cùng ở lúc này, bốn năm bóng người từ nhiều hướng xuất hiện, một trong số người đó lướt tới trước nói:

– Bằng hữu hai chọi một ư?

Thiên Diện Nhân dừng bước quay đầu lại, thoáng nhìn người đó lạnh lùng cất tiếng nói:

– Té ra là Hà Hán đại hiệp, lâu lắm không gặp.

– Bi thử! Bi thử!

– Các hạ muốn chết thay cho họ Thẩm kia?

– Không dám.

– Vậy mời vào.

Dứt lời gã Thiên Diện Nhân vung kiếm đánh ngang một chiêu bằng mười hỏa hầu.

Hà Hán đại hiệp nhảy lùi tám thước tránh né đường kiếm một cách hiểm nghèo, trường kiếm đã cầm trên tay đôi bên cùng nhau thi thố tuyệt chiêu ác đấu lẫn nhau.

Bên này Ngọc Diện Huyền Hồ dần dần yếu thế, mồ hôi toát ra như tắm.

Thiên Diện Nhân rất rõ tình thế, nên y cần tốc chiến tốc thắng, đánh tới tấp những chiêu liều mạng như vũ bão.

Hà Hán đại hiệp hình như thua Thiên Diện Nhân một bậc, nhưng muốn trong thời gian đôi ba chiêu thức chiến thắng hẳn cũng không phải là chuyện dễ.

Bấy giờ, tình thế Ngọc Diện Huyền Hồ rất là nguy hiểm.

Một tiếng thét dữ dội xen lẫn tiếng rú thảm thiết, Hà Hán đại hiệp chao đảo thụt lùi ra sau thất thanh kêu lên:

– Tử Mẫu kiếm.

“Phịch” một tiếng té ngã ra đất, yết hầu rịn máu. Thiên Diện Nhân tiến tới hai bước từ yết hầu cầm Hà Hán đại hiệp rút ra một đoạn kiếm dài độ ba tấc, rồi xoay người nhảy về phía Yên Vân Khách.

Thiên Diện Nhân ra tay tiếp chiến, tình thế lập tức đổi thay.

o O o